

Dr. Gaudi-Nagy Tamás

2019 APR 16.

Dr. Gaudi-Nagy Tamás
ügyvéd
Európa jogi szakjogász

FŐVÁROSI TÖRVÉNYSZÉK 73.
FOLAJSTROMSZÁM
KEZDŐIRATON: §
Postán / Gyűjtőláda / Személyesen / E-mailen / Faxon
2019 -04- 16
MELLÉKLET
FOLAJSTROMSZÁM: KÖZLÖK
UTÓIRAT: Budapest, 2019. április 15.

§

Alkotmánybíróság
Fővárosi Törvényszék útján!

Budapest
Donáti u. 35-45.
1015

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG
Ügyszám: IV/ 881-0 /2019
Érkezett: 2019 MÁJ 22.
Példány: 4 Kezelőiroda:
Melléklet: 20 db

Tárgy: alkotmányjogi panasz indítvány

Tisztelt Alkotmánybíróság!

■ mellékelt meghatalmazással igazolt jogi képviseletében
eljárva az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (továbbiakban Abtv.) 27. §-a alapján az
alábbi

alkotmányjogi panasz indítványt

terjesztem elő.

Kérem a T. Alkotmánybíróságot, hogy a Fővárosi Ítéltábla 32.Pf.20.777/2016/4-II. számú jogerős ítéletének illetve a Kúria Pfv.IV.21.001/2017/14. számú felülvizsgálati ítéletének az alaptörvény-ellenességét a Fővárosi Törvényszék 65.P.23.977/2014/37. számú ítéletére is kiterjedően megállapítani, és az első-, másodfokú valamint felülvizsgálati ítéleteket megsemmisíteni szíveskedjenek, mert azok sértik az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdésében és I. cikk (3) bekezdésében előírt jogbiztonsághoz való alkotmányos követelményt, valamint a XXIV. cikk (1) bekezdésében és a XXVIII. cikk (1) bekezdésében előírt tisztességes eljáráshoz (e körben a bírósági határozatok megfelelő indoklásához) való alkotmányos jogot.

A kérelem indokolásaként az alábbiakat adom elő:

1. Az indítványozói jogosultság igazolása

Indítványozó azon polgári peres eljárás felperese volt, mely eljárásban az elsőfokon eljáró Fővárosi Törvényszék 65.P.23.977/2014/37. számú ítéletével elutasította arra irányuló polgári keresetét, hogy a bíróság állapítsa meg azt, hogy a ■■■■■ mint sajtószerv és ■■■■■ magánszemély megsértette a jó hírnévhez fűződő személyiségi jogát azzal, hogy róla mint gyanúsítottól valótlan tényeket állított, személyét jogerős bírósági büntetőítélet hiányában egy terrorszervezet vezérének titulálta, és azt közvetítette a nagyközönség felé, hogy felperes rendkívül súlyos élet elleni bűncselekményeket követett el, valamint tervezett elkövetni. Mindezt tette úgy, hogy felperes a legtöbb esetben ilyen bűncselekményekkel az idézett nyomozati bizonyíték ellenére még csak meggyanúsításra sem került, illetve az idézett bizonyíték sem támasztotta ezeket alá.

Továbbá fenti sajtószerv még csak meg sem kísérelte, egyszer sem indítványozó megszólaltatását az állításokkal kapcsolatban.

Az elsőfokú ítéletet felperes fellebbezésére tekintettel a másodfokon eljáró Fővárosi Ítéltábla 32.Pf.20.777/2016/4-II. számú ítéletével helybenhagyta és felperes jogvédelem iránti keresetét elutasította.

A jogerős ítélettel szemben felperes jogszabálysértésre hivatkozással, felülvizsgálati kérelemmel élt a Kúriához. A Kúria Pfv.IV.21.001/2017/14. számú felülvizsgálati ítéletével a jogerős ítéletet hatályában fenntartotta.

Megállapítható tehát, hogy az alaptörvény-ellenes ítéletek egyedi ügyben születtek, és abban az indítványozó, mint felperes vett részt, így érintettsége fennáll, és ezért az Abtv. vonatkozó §-a szerint jogosult az indítvány előterjesztésére.

Az indítványozó mind a Fővárosi Törvényszék elsőfokú, mind a Fővárosi Ítéltábla jogerős, mind a Kúria felülvizsgálati ítélete alaptörvény-ellenességének megállapítását és megsemmisítését kéri.

Bár az Ítéltábla ítélete jogerős és végrehajtható határozatnak minősül, azonban indítványozó azzal szemben felülvizsgálati kérelemmel élt, és a hatályban fenntartó kúriai ítéletet követően, annak kézbesítésétől számított törvényi határidőn belül terjeszti elő panasz indítványát.

Figyelemmel arra, hogy az indítványozó a jogerős ítélet ellen alkotmányjogi panaszt nem terjesztett elő, valamint figyelemmel arra, hogy a Kúria a felülvizsgálati eljárásában érdemben vizsgálta a benyújtott felülvizsgálati kérelmet, és érdemi vizsgálatot követően a jogerős ítéletet hatályában fenntartotta, így a 3358/2012. (XII.5.) AB végzésben foglaltakra is tekintettel indítványozó a felülvizsgálati ítélettel szemben jogosult a panasz előterjesztésére.

Mind az elsőfokú, mind a jogerős mind az azt hatályában fenntartó felülvizsgálati ítélet sérti az indítványozó Alaptörvényben biztosított jogait, az alkotmányos követelményeket, ugyanis az ítéleteket hozó bíróság, a Magyar Állam igazságszolgáltatásra hivatott intézménye ítéleteit lényegében nem jogszabályi előírásokra, a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény vonatkozó rendelkezéseire, hanem teljességgel a Kúria (korábban Legfelsőbb Bíróság) mint jogalkalmazó szerv PK 14. számú állásfoglalásában foglaltakra alapította, sőt, a korábban kifejezetten a sajtóhelyreigazítási ügyekben történő joggyakorlat egységessége érdekében hozott állásfoglalásban foglaltakat is kiterjesztően értelmezve döntött kérelmező személyiségi jogi perében, de még ezen kiterjesztést is helytelenül végezte el.

Ezen felül a bíróságok ítéleteikben – megsértve a tisztességes eljáráshoz való alkotmányos jog körébe tartozó indoklási kötelezettség követelményét – a kérelmező folyamatosan, valamennyi eljárási szinten előterjesztett kérelmei ellenére sem jelölték meg szó szerint azokat az büntetőeljárás bizonyítékokban állítólagosan megtalálható szövegrészeket, melyek megegyeznek a támadott alperesi állításokkal és ezáltal alátámasztják azokat.

Az eljáró bíróságok felperes jogvédelem iránti keresetét arra hivatkozással utasították el, hogy az alperesek nem állítottak valótlan, mert a büntetőeljárásban fellelhető nyomozati bizonyítékokban – egy bizonyos hangfelvételen illetve II.r. alperes tanúvallomásában – elhangzottakra hivatkozással tették tényállításukat felperesről. Ítélezésük során pedig a PK. 14. számú állásfoglalásban foglaltakat kiterjesztően értelmezve kellett figyelembe venniük és ezen kiterjesztett értelmezés alapján kellett döntésüket meghozniuk.

A PK 14. annak idején bírósági eljárásokról való tudósítások kapcsán született és kimondta, hogy nem lehet a sajtószervet perelni, „ha a valóságnak megfelelően közli a vádirat, illetőleg a büntető bírósági tárgyalás, a nem jogerős büntető bírósági ítélet tartalmát, közöttük a vádlott védekezését is”. Vagyis a tudósításnak az adott ügyben mind a vád-, mind a terhelti oldal érveit be kell mutatnia.

Azóta a gyakorlatban a bíróságok ezt az állásfoglalást kiterjesztve értelmezik már a büntető ügyek nyomozati szakaszára is. Viszont kiterjeszteni csak úgy lehet, ha az állásfoglalás minden elemét kiterjesszük.

Ebből logikailag következik, hogy egy nyomozati anyag bemutatása kapcsán, az abban elhangzott jóhírnév rombolására alkalmas közlésekkel kapcsolatban – különböző elkövetett vagy tervezett bűncselekményekkel összefüggésbe hozni valakit kétségtelenül a jó hírnevét romboló dolog – a sajtószervnek az érintett gyanúsítottat vagy legalább annak védőjét is meg kell szólaltatnia. (Mivel a bírósági tárgyalással ellentétben, itt esetleg nehézkes egy előzetesben ülő személyt megszólaltatni, ezért ha megpróbálják, de nem sikerül, akkor itt elfogadható a védő megkeresése is, de ezt minimálisan meg kell tenni.)

Hogy ez a kiterjesztési logika helyénvaló, erre utal a 34/2017. (XII. 11.) AB számú Alkotmánybírósági határozat szövege is, mely ugyan egy sajtótájékoztatón elhangzott jóhírnév sértő állítások kapcsán született, de nyilvánvalóan egy nyomozásról szóló tudósítás/interjú esetében is helytálló, és amely határozat a sajtószervet mentesíti a személyiségi jogsértés terhe alól, amennyiben az adott dologról szöveghűen, saját értékelés nélkül tudósít és „a jóhírnevet esetleg sértő tényállításokkal érintett személy cáfolatának is helyet biztosít (vagy a válaszadás lehetőségét felkínálja)”.

Indítványozó egyik fő problémája pont az volt a I. rendű alperes cikkeivel kapcsolatban, hogy I. rendű alperes még csak meg se kísérelte egyszer sem, hogy felperest vagy legalább a védőjét megszólaltassák a lejátszott hangfelvételek vagy a II. rendű alperes által előadott dolgok kapcsán. Miközben még a PK 14. számú állásfoglalás is előírja ezt egyértelműen számukra.

Ez a következetesen alkalmazott gyakorlat még abban az esetben is jogsértővé tenné cikkeiket, ha az azokban szereplő közlések minden más szempontból megfelelénének a jogszabályi követelményeknek. És indítványozó ezen kifogására a bíróságok ítéleteik szövegében egyetlen egyszer sem reagáltak semmit, mintha ez nem is szerepelt volna kérelmező beadványaiban, érvelései között.

Ez a bírói gyakorlat jogállamban nyilvánvalóan megengedhetetlen és már önmagában is alkotmányellenessé teszi az ítéleteket.

Indítványozó álláspontja szerint alapvető alkotmányossági kérdés, és rendkívül sérti a jogbiztonságot az, ha a jogalkalmazó szervek ítéleteiket a kifejezett jogszabályi rendelkezés helyett (1959. évi IV. törvény 75. § (1) bekezdése és 78. § (1)-(2) bekezdései) egy jogforrásnak nem minősülő jogalkalmazói kollégiumi állásfoglalás előírásaira (sőt, azokat kiterjesztően értelmezve, ráadásul rossz logikával kiterjesztve) alapítják.

A jogalkalmazó bíróságok minden szinten egyedül ezen PK 14. számú állásfoglalás tartalma alapján vizsgálták felperesi kérelmező keresetét:

„A következetes bírói gyakorlat a PK 14-es számú állásfoglalást hosszú idő óta valóban kiterjesztően értelmezi.” (Kúria Pfv.IV.21.001/2017/14. sz. ítélet [62] bekezdés) vagy

„...a beszámolás ténye a PK 14. számú állásfoglalásban foglaltakat nem sértette.” (Fővárosi Ítéltábla 32.Pf.20.777/2016/4-II. 9. oldal 3. bekezdés utolsó mondat)

Szintén alkotmányos kérdés az is, ha a jogalkalmazó szervek (hatóságok, bíróságok) az Alaptörvényben és a nemzetközi egyezményekben biztosított tisztességes eljáráshoz való jog követelményét megsértik, és egyetlen bírósági szinten sem tesznek eleget a minimálisan elvárható indoklási kötelezettségüknek.

Indítványozó álláspontja szerint az elsőfokú, a jogerős és a felülvizsgálati ítélet sérti az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdésében előírt jogbiztonsághoz való alkotmányos követelményt, valamint a XXIV. cikk (1) bekezdésében és a XXVIII. cikk (1) bekezdésében előírt tisztességes eljáráshoz (e körben a bírósági határozatok megfelelő indoklásához) való alkotmányos jogot.

Indítványozó részére a felülvizsgálati ítéletet 2019. február 14. napján kézbesítették, így indítványa törvényi határidőben előterjesztettnek minősül.

Az Abtv. 29. §-ban megfogalmazott „alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés”, mely a panaszindítvány befogadásának törvényi feltétele, indítványozó álláspontja szerint a fentiek fényében egyértelműen fennáll.

Alapvető – az Alkotmánybíróság ügykörébe tartozó – alkotmányjogi probléma ugyanis, hogy a bíróságok a jogbiztonság követelményének teljesítése során jogosultak-e ítéleteiket a törvényi rendelkezések helyett tisztán jogalkalmazói állásfoglalásokban foglalt iránymutatásokra alapítani, ráadásul ezeket is helytelenül és kiterjesztően értelmezve, valamint a tisztességes eljáráshoz való alkotmányos jog követelményére figyelemmel megtehetik-e azt, hogy ítéleteikben határozatukat nem indokolják megfelelően, a bíróság előtti jogvita lényegét jelentő tényállításokat - melyek valóság tartalmát a jogszabályi rendelkezés alapján a jogsértett perbeli ellenfele (jelen esetben a médiaszerv) köteles bizonyítani és melyek ítéleteik szerint megtalálhatóak a nyomozati bizonyítékokban (ezért döntésük szerint az ezekkel megegyező alperesi kijelentések nem tekinthetők jogsértőnek) – önkényesen nem tüntetik fel ítéleteik indoklásában.

2. Az alaptörvény-ellenesség érdemi indokolása

Az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdése alapján *Magyarország független, demokratikus jogállam.*

Az Alaptörvény I. cikk (3) bekezdése alapján *Az alapvető jogokra és kötelezettségekre vonatkozó szabályokat törvény állapítja meg.*

Ahogy azt az Alkotmánybíróság számos eseti döntésében is kifejtette, az Alaptörvény jogállamiság klauzulája magában foglalja a jogbiztonság kritériumát. A jogbiztonság a közhatalom gyakorlásának kiszámíthatóságát jelenti. Követelmény, amely szerint a közhatalmat gyakorló állami szervek a jog által meghatározott szervezeti keretek között, a jog által meghatározott működési rendben, a jog által polgárok számára megismerhető és kiszámítható módon szabályozott korlátok között fejtik ki tevékenységüket.

Kérelmező álláspontja szerint e körbe tartozik azon követelmény is, hogy az alapvető, Alaptörvény által is biztosított személyiségi jogának (jó hírnévhez való jog) megsértése kapcsán folyó bírósági eljárásban a bíróság a felekre kötelező döntését elsősorban a törvényekre, törvényi előírásokra, §-okra alapítsa, és ítélezése során a jogvita eldöntésekor jogszabálynak nem minősülő jogalkalmazói állásfoglalások előírásait legfeljebb iránymutatóként alkalmazza.

Kérelmező esetében sajnos ezen követelményt sem az első- sem a másodfokú bíróság sem a Kúria nem tartotta meg, valamennyi ítélet indoklásában az szerepel, hogy a döntés kifejezetten az úgynevezett PK. 14. számú kollégiumi állásfoglalás előírásaira alapozva került meghozatalra. Ráadásul ezen előírásokat sem helyesen alkalmazva.

Indítványozó álláspontja szerint mindez sérti a jogbiztonság elvét, ezért az ilyen alaptörvény-ellenes ítélet megsemmisítésének van helye.

A támadott ítéletek egy másik ok miatt is alaptörvény-ellenesnek minősülnek az alábbiak szerint.

Az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdése alapján *Mindenkinek joga van ahhoz, hogy ügyeit a hatóságok részrehajlás nélkül, tisztességes módon és ésszerű határidőn belül intézzék. A hatóságok törvényben meghatározottak szerint kötelesek döntéseiket indokolni.*

Az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése alapján pedig *Mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el.*

A fenti alaptörvényi rendelkezések alkotmányos követelményként rögzítik mind a hatósági mind a bírósági eljárásokban a tisztességes eljárás biztosítását.

Ezen rendkívül fontos és garanciális követelményt az Emberi Jogok Európai Egyezménye is rögzíti 6. cikkében, melybe a strasbourgi Emberi Jogok Európai Bírósága joggyakorlatának megfelelően beletartozik a bírósági döntések megfelelő indoklása iránti követelmény is.

A tisztességes eljáráshoz való jog keretein belüli indoklási kötelezettség ugyan nem jelenti azt, hogy a bíróságok ítéletüket minden egyes kérdésben aprólékos részletességgel lennének kötelesek megindokolni, azonban a bírói döntés indoklásának kellően részletesnek kell lennie ahhoz, hogy az érintett számára a döntés megfelelően értelmezhető legyen, az alapján megfelelően élhessen jogorvoslati jogával.

A tisztességes eljárás követelményét sértették meg eljáró bíróságok ítéleteikkel a tekintetben is, hogy bár indítványozó felperesként kérte annak bírói megállapítását és indoklását, hogy az alperesek eleget tettek-e az Alkotmánybíróság által kimunkált (és a PK 14. számú állásfoglalásban is fellelhető) előírásnak, miszerint a jóhírnevet esetleg sértő tényállításoknál a sajtó köteles az érintett személy cáfolatának is helyet biztosítani, de e körben az indoklást valamennyi bírósági fórum érthetetlen módon mellőzte.

Az Alkotmánybíróság 34/2017. (XII.11.) AB határozatában hangsúlyozta azt, hogy a „kijelentésekről hűen, saját értékelés nélkül tudósító, a közlések beazonosítható forrását egyértelműen megjelölő és a jóhírnevet esetleg sértő tényállításokkal érintett személy cáfolatának is helyet biztosító (vagy a válaszadás lehetőségét felkínáló) médiatartalom-szolgáltató a sajtószabadság által védett alkotmányos küldetését teljesíti, így e tevékenységét nem lehet a személyiségi jogsértés polgári jogi szankcióit megalapozó híresztelésként értékelni”.

Fentiek alapján tehát a sajtószerv kötelezettsége az érintett személy cáfolatának is helyet biztosítani tudósításában, azonban ennek az alperesi sajtószerv nem tett eleget, azt indítványozótól megtagadta, meg sem kísérelte sem indítványozót sem legalább a védőjét megszólaltatni cikkeiben.

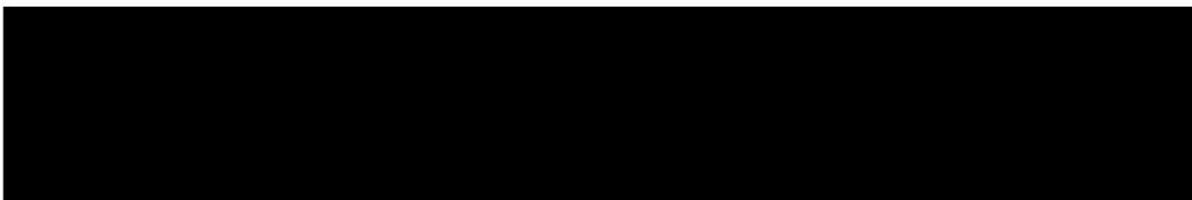
A bíróságok ennek ellenére egyetlen egyszer sem reagáltak semmit indítványozónak azon felvetésére, hogy még a PK 14. szerint is, de az idézett AB határozat értelmében is kötelessége lett volna I. rendű alperesnek a jóhírnév sértő kitételek kapcsán indítványozót is megszólaltatni vagy legalább ezt megkísérelni és amennyiben nem sikerül, akkor védőjét megkeresni.

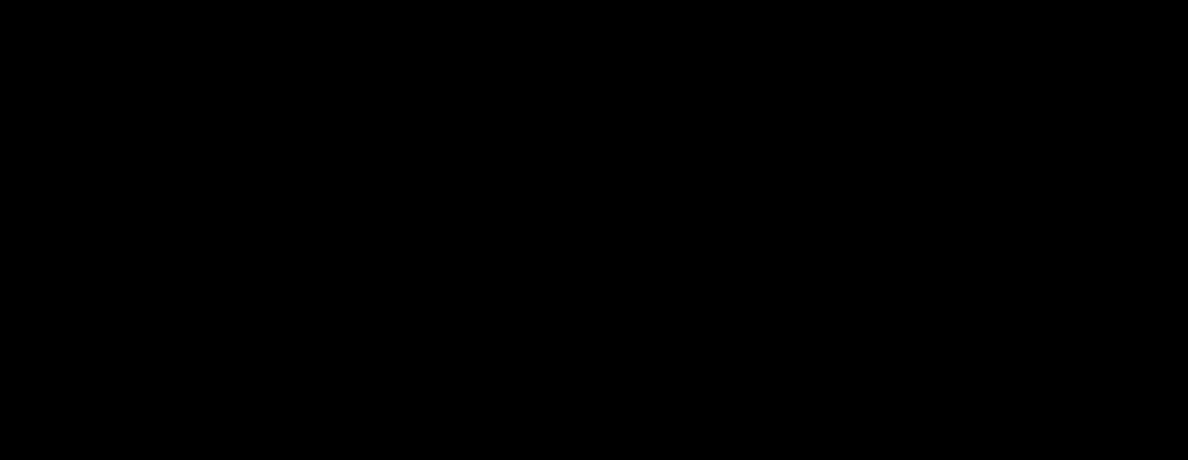
Miközben ez egyértelműen nem részletkérdés, hanem alapvető elvi kérdés az ügyben, amiben a bírósági állásfoglalás nyilvánvalóan kötelező lett volna.

Indítványozó álláspontja szerint ez olyan mulasztás a bíróságok részéről, ami ítéleteik megsemmisítését szintén indokolja.

Indítványozóról a [REDACTED], mint I. r. alperes a [REDACTED] televíziós csatornáján illetve a [REDACTED] internetes oldalán több olyan súlyos tényállítást is közölt, melyek alkalmasak jó hírnevének megsértésére. II. r. alperes az I. rendű alperes műsoraiban hasonló tényállításokat tett indítványozó személyéről.

E körben indítványozóról többek között az alábbi, jó hírnevét sértő tényállítások jelentek meg:

Indítványozóval, mint felperessel szemben büntetőeljárás volt (és jelenleg is van) folyamatban, amiben jelenleg még elsőfokú ítélet sincs. Ezen büntetőeljárás nyomozati bizonyítékai többek között egy állítólagosan II. r. alperes által készített hangfelvétel, melyen II. r. alperes nem is felperessel, hanem egy felperestől független másik személlyel beszél, továbbá II. r. alperes tanúvallomása.

Mind az elsőfokú mind a másodfokú bíróság, mind a Kúria ítéletében azt állapította meg, hogy ezen nyomozati bizonyítékok alapján tették alperesek indítványozóról a fentebb ismertetett különböző súlyú bűncselekmények elkövetésével kapcsolatos tényállításokat, azonban ítéleteik indoklásában nem jelölték meg, hogy pontosan milyen formában szerepelnek a sérelmezett alperesi tényállításokkal azonos szövegrészek a nyomozati bizonyítékokban.

Indítványozó valamennyi bírósági szinten kihangsúlyozta ugyanis, hogy alpereseknek indítványozóról tett fenti tényállításai az általuk közvetített tartalommal nem szerepelnek a nyomozati iratok között.

Ennek hiányában a jogszabályi rendelkezések alapján úgy kell tekinteni, hogy az alperesi sajtószerv nem tudott eleget tenni bizonyítási kötelezettségének, az általa az indítványozóról tett sértő tényállítások valótlannak tekintendők, és mindez azzal kellene, hogy járjon, hogy a bíróság a személyiségi jogsértést megállapítja.

Látható tehát, hogy az indítványozó által érvényesített jog elbírálása szempontjából kardinális kérdés, hogy a róla tett alperesi tényállítások ilyen formában és ilyen tartalommal szerepelnek-e a nyomozati bizonyítékokban, ugyanis a bíróságok erre figyelemmel fogadják el azokat valóznak, a sajtó ezen tevékenységét valóságghú tájékoztatásnak.

Indítványozó álláspontja szerint nem „spórolható” tehát el az ítéletek indoklásából az egyes alperesi állításokat igazoló azon szövegrészek feltüntetése, amelyek a nyomozati bizonyítékban állítólagosan fellelhetőek.

Amíg ugyanis a bírósági ítéletek indoklása nem tartalmazza szó szerint tételesen, hogy milyen szövegrészekre alapozza a bíróság a kereset elutasítását (pl. *a hangfelvétel vagy a nyomozati anyag azon részletét, ami kifejezetten azt tartalmazza, hogy indítványozó illetve az általa vezetett csoport meg akarta verni illetve megakarta ölni [redacted] ellen merényletet terveztek és az sem rettentette volna el őket, ha a [redacted] kell keresztül lönni*) addig indítványozó felperesként nem is kerülhet olyan helyzetbe, hogy vívathassa a valóságnak megfelelő közlésnek minősítést, azaz hiányzik az ítéletek megalapozottsága.

A fentiek ellenére egyik bírósági ítélet indoklásában sem lelhetőek fel azonban ezen, az alperesi tényállításokkal azonos, azok valós voltát a bíróságok szerint emiatt alátámasztó szövegrészek (nincs példának okáért egyik bírósági ítéletben sem olyan bizonyíték szövegrész beidézve, mely szó szerint azt tartalmazza, hogy [redacted]
[redacted]

Ezek ugyanis az olyan tartalmú kijelentések, amelyekkel alperesi sajtószerv megfelelően igazolni tudta volna tényállítási valóságtartalmát és mentesülhetett volna a polgárjogi felelősség alól.

A jogerős ítélet indoklásában a másodfokú bíróság maga kifejti ki, hogy álláspontja szerint „*az elsőfokú bíróság helytállóan következtetett arra, hogy a kifogásolt műsorokban olyan cselekményekről, merénnyel kapcsolatos ötletekről, tervekről esik szó, amelyekre a hangfelvétel, illetve a tanúvallomás utal*” (Fővárosi Ítéltábla 32.Pf.20.777/2016/4-II. 10. oldal 3. bekezdés)

A másodfokon eljáró bíróság is elismeri tehát, hogy a hangfelvétel anyaga nem tartalmaz olyan tartalmú állításokat, kijelentéseket, melyeket az alperes tettek közzé, csupán olyan tartalmakat lehet találni rajtuk, melyek esetleg ezekre utalnak.

A jogerős ítéletben a másodfokú bíróság megpróbálta megjelölni ugyan azon nyomozati bizonyíték helyeket (pl. hangfelvétel leirat), amik szerinte utalhatnak az alperesi tényállítások tartalmára, azonban a felperesi indítványozó kifejezett kérelmére még a jogerős ítélete indoklásában sem ismertette kifejezetten azon tartalmú szövegrészeket, amelyek tartalmuk szerint megegyeznek az alperesi tényállításokkal. Mindez pedig nem tekinthető részletes és teljes körű indoklásnak.

Indítványozó e körben megjegyzi, hogy nyilvánvalóan azért nem tartalmazza egyik bírósági ítélet indoklása sem az általa elvárt - és a Ptk. személyiségvédelmi szabályai szerint elvárható - alperesi tényállításokkal megegyező tartalmú szövegrészeket, mert ilyeneket nem is lehet idézni, azok nem léteznek.

Indítványozó személyét azonban rendkívül súlyos bűncselekményekkel hozzák összefüggésbe az alperesi tényállítások, így joggal várható el a bíróságoktól, hogy amennyiben azt állapítják meg, hogy ezen alperesi tényállítások valóságosak, úgy pontosan tüntessék fel ítéleteik indoklásában az ezt igazoló szövegrészeket, ne csupán visszahivatkozzanak nyomozati bizonyítékokra, azokra utaló más tartalmú szövegrészekre.

A bíróságok a fentiek elmulasztásával ítéleteikben nem tettek eleget indoklási kötelezettségüknek, mely megalapozza a tisztességes eljáráshoz való alkotmányos jog megsértését.

A bíróságok mulasztásával szemben indítványozó valamennyi bírósági szinten kihangsúlyozta, hogy az általa támadott fenti alperesi tényállítások valótlanok, ugyanis azokat nem tartalmazza egyetlen nyomozati bizonyíték sem.

Ezt alátámasztandó beadványaiban – köztük az elsőfokú ítélettel szembeni fellebbezésében és a jogerős ítélettel szembeni felülvizsgálati kérelmében – sorra végig is vette, hogy az egyes sérelmezett tényállításokban szereplő személyekkel, szervezetekkel kapcsolatosan pontosan mit és milyen formában tartalmaznak a nyomozati bizonyítékok (II. r. alperesi hangfelvétel és II. r. alperes nyomozati tanúvallomása).

Ezen részletes elemzést tartalmazó beadványa továbbá kérelmezőnek a Kúriához intézett 2018. március 27. napján kelt előkészítő irata, melynek tartalmát kérelmező nem kívánja megismételni, azonban jelen panaszában kiemelten hivatkozik rá.

Itt kell megjegyezni, hogy a II. rendű alperes nyomozati vallomásának a polgári peres eljárásba bizonyítékként való bevonása is jogszerűtlen volt. Hisz I. rendű alperes sajtóközlései soha nem hivatkoztak arra, hogy ők „megszerezték ezt a vallomást és erről tudósítják a nagyjérdeműt”. Mindig csak az volt, hogy [REDACTED] állított dolgokat, amik kapcsán az állítólagosan általa készített hangfelvételekre hivatkozik csak ő is kizárólag, amiket (vagy azok valamely részét) adta át a sajtónak. Tehát a sajtónak ez az egy nyomozati bizonyíték állt rendelkezésére, vagyis csak erre hivatkozhatnának, mint „hiteles forrásra” a tájékoztatásaik magyarázata során, másra nem.

Mert ha a tudósításokban az egyedüli „kiszivárgott bizonyítékként” hangoztatott hangfelvételek mellé, a polgári bíróság jogosult beemlíteni más bizonyítékot is ([REDACTED] anúvallomása), akkor jogosan felmerülhet az igény indítványozó részéről is, hogy megint más vallomásokat, szakértői véleményeket is emeljen be, amik az előzőeket adott esetben cáfolják.

Ez így akár a teljes nyomozati anyag beemeléséig és értékeléséig is elmehetne, ami ellen maga a polgári bíróság is tiltakozott, hogy az neki nem feladata. Akkor viszont kizárólag az egyetlen hangfelvételt vizsgálhatná, hogy mit támaszt alá vagy mit nem.

3. Összegzés, záró rész

Az alkotmányjogi panaszindítvány érdemi indoklásában kifejtettekre indítványozó ezúton kéri a T. Alkotmánybíróságot, hogy az alaptörvény-ellenes elsőfokú, jogerős és felülvizsgálati ítéleteket megsemmisíteni szíveskedjenek.

Indítványozó nyilatkozik, hogy az ügyben volt folyamatban felülvizsgálati eljárás, mely érdemi döntéssel már lezárult, a törvényesség érdekében egyéb jogorvoslati eljárás illetve perújítás nincs folyamatban.

Indítványozó továbbá az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény 52. § (5) bekezdésére és 57. § (1a) bekezdésére, valamint az Alkotmánybíróság ügyrendjéről szóló 1001/2013 (II. 27.) Tü. határozat 36. § (2) bekezdésére tekintettel nyilatkozik, hogy a jelen ügyben előterjesztett alkotmányjogi panasz indítványában szereplő személyes adatai nyilvánosságra hozatalához nem járul hozzá.

A kérelem kedvező elbírálásában bízva tisztelettel:

Dr. Galati-Nagy Tamás
ügyvéd
Európa-jogi szakíró

Mellékletek:

- 1.sz. melléklet meghatalmazás
- 2.sz. melléklet a Fővárosi Törvényszék 65.P.23.977/2014/37. sz. ítélete
- 3.sz. melléklet a Fővárosi Ítéltábla 32.Pf.20.777/2016/4-II. jogerős ítélete
- 4.sz. melléklet a Kúria Pfv.IV.21.001/2017/14. sz. felülvizsgálati ítélete